

Autòpsia de Podemos [2/4]: Per a què serveixen els flautistes d'Hamelín en una crisi de les elits polítiques?

written by Carme R. Roquet-Jalmar | 14 d'octubre de 2016

Vivim moments d'expectació dins del llarg bucle de la crisi econòmica i el que anomenen "problema català". En el tema econòmic, apareixen signes contradictoris que barregen indicis d'un període de tímida recuperació dins del cicle llarg depressiu, combinats amb altres de signe oposat, que insisteixen en imminents recaigudes en l'avenc més profund, derivat de noves bombolles que aviat esclataran i de l'alentiment de l'economia mundial.

Cap govern que accepti el joc de la "legalitat democràtica" dretana (joc institucional, joc legal i, fonamentalment, joc dels mercats nacionals i internacionals), per "progressista" que pretengui ser, està en situació de revertir la crisi com tampoc els drets econòmics i socials perduts per les classes treballadores que la cura de cavall anticrisi els ha suposat.

La pròpia legalitat espanyola, que és la de la dictadura, consagrada per la seva constitució i pels seus aparells jurídics, ho impedeix.

Si dins del respecte a les formes d'aquesta legalitat pseudofranquista, algun partit en el govern de Madrid intentés forçar la situació, arribant a realitzar polítiques populars que protegissin a la classe treballadora i a altres sectors socials colpejats per la crisi i anul·lessin algunes de les mesures més antisocials en matèria laboral i de protecció social i de drets, els poders fàctics al seu servei, les

clavegueres d'Estat, les institucions internacionals, els mercats internacionals i altres sistemes d'"intel·ligència" provocarien una desestabilització que farien caure a aquest govern com a mesura menys traumàtica o provocarien un cop de força amb aparença més o menys legal.

Espanya està tant endeutada (100% del PIB) que, mani qui mani a la capital, tindrà les mans lligades. I qui rebrà més seran les CCAA, que són les que gestionen els serveis socials (ensenyament, salut, beques, prestacions,...) que són els primers que la població perdrà.

Els que vulguin dur a terme un programa realment revolucionari, han de saber que només podran fer-ho violentant les regles del joc de la dictadura disfressada de democràcia que patim, i això significa un determinat grau d'ús de la força, el necessari per impedir que la voluntat de transformació social sigui trencada pels seus enemics. I això val també pel que fa al dret a la autodeterminació. No traurem els bastoners, als castellers i als trabucaires al carrer, però si que farem ús de les urnes i actuarem amb contundència fent una DUI, si no se'ns respecta. No n'hi ha d'altre.

Cadascú és lliure de posicionar-se com vulgui respecte a l'ús de cert nivell de violència revolucionària, però també cal exigir-li la coherència de no pretendre fer-nos creure que els que assumeixen la legalitat centralista, finalment no acaben sent lacais del regim.

Sé en quin país estic obligada a viure i fins on arriba la famosa indignació de l'anomenada "gent" i a canvi de quines engrunes deixarien de estar indignats. Però sé també que el camí de la desil·lusió està encatifat amb les renúncies dels que creuen en el poder màgic del vot, en què n'hi ha prou amb tenir voluntat política i amb les posicions que comencen amb la demagògia de l'any 78 del "siguem realistes, demanem l'impossible", per passar ràpidament al programa del realisme i de la concreció, com els agrada dir als dirigents de

Podemos, i finalment, acabar fent la política que exigeix Madrid, com ja va demostrar Zapatero. Aquest és el camí que segueixen ara amb inaudit entusiasme i sorprenent rapidesa aquests senyors dels cercles i l'empoderament.

No conec ningú amb prou qualitats de clarividència que pugui vaticinar de manera segura quin serà el futur de l'economia espanyola i mundial en els propers 3-4 anys. Gairebé tots els que pretenen donar a entendre que entenen una mica de rendes i riqueses de les nacions, prefereixen situar-se en escenaris més o menys possibles, més o menys previsibles. Parlen de tendències però no semblen transmetre massa certeses excepte, es clar, en Rajoy, els seus ministres de l'àrea econòmica i alguns economistes liberals que, a falta de realitzacions, venen optimisme com el que ven aire pur de l'Himàlaia embotellat.

Més enllà de les propagandes electoralistes de governs conservadors, liberals i social-liberals, la veritat és que hi ha indicis confusos i contradictoris d'una feble recuperació econòmica, segurament breu en el temps, que a Espanya s'ha vist amb un cert repunt de l'ocupació precària i de baixa qualitat, una moderada reactivació del consum que el govern del PP ha incentivat (i incentivarà) amb un irresponsable descens de l'IRPF que incrementa el deute públic, amb el consegüent increment en el desmantellament d'aquest sector i dels serveis socials. Quan només l'entrada d'inversió estrangera i la creació de noves empreses, que és el que està passant a Catalunya (i no a Espanya) dóna crèdit, convida a l'alça de la contractació i dels salaris i porta a la recuperació de consum i de l'activitat econòmica.

A Espanya hi ha una mini-recuperació que ha tingut unes bases molt febles, molt lligades a sectors especulatiu (ja es tornen a veure les grues en el paisatge de les grans ciutats caspanyoles). I això no es tradueix en ocupació de qualitat, sinó en una encara més precària de la ja precària situació laboral que abundava abans de la crisi, i de ràpida destrucció

davant d'una contracció econòmica. A més hi ha moltes possibilitats de que es formin noves bombolles no només financeres, el què es traduirà molt probablement en un rebrot posterior de la crisi que produirà caiguda a plom posterior de l'economia.

Amb aquest panorama (que és el que han descrit els analistes econòmics, no pas jo que no hi entenc gens ni mica) no hauria d'estranyar a ningú que els catalans, els "paganos" de tota aquesta pifia mesetària, tinguem cada dia més presa en marxar, abans de que sigui massa tard.

Mentrestant, els sectors de les classes mitjanes de Espanya que van viure el daurat somni del consum i que ara s'il·lusionen amb projectes ciutadanistes d'uns que surten a la tele, parlant un perfecte (o no tant) castellà i els prometen la recuperació econòmica i la tornada a l'ensopiment del seu còmode estil de vida, viuran, potser i durant un breu temps (contant sempre amb la aportació in-voluntària dels odiats "catalufos"), l'esperança de retorn als feliços temps de la targeta visa tirant fum.

Però la classe treballadora que en el passat va ser mileurista i avui és siscentseurista seguirà aliena als programes de sortida de la crisi, ja vinguin de la dreta ultraconservadora, la social-liberal o la "neolerrerrouxista empoderada" perquè amb prou feines han existit forces polítiques i sindicals que hagin combatut per ella ni estan en el pensament dels partits del sistema. Això dels sindicats, tal com els enteníem, sembla que ja ha passat a la història, especialment quan s'ha comprovat als darrers anys, que són tant o més corruptes que els que seuen al "congrés dels imputats" o a les alcaldies de la pell de brau.

Permeteu-me fer ara una afirmació: "L'encimbellament mediàtic de la secta podemita i els suports empresarials que rep tenen la seva raó de ser". I ara us explicaré com he arribat a aquesta conclusió.

Més enllà de que potenciar a Podemos sigui una manera de dividir el vot antiPP, no deixa de ser un assumpte anecdòtic menor davant l'evidència que tot partit que accepti les regles del joc legal, acceptarà finalment les ordres del BCE, perquè la "legalitat" comprimeix el que és possible fer i evita oposar la força davant la violència del xantatge legalista. La veritat és que Podemos és una bona opció per al sistema econòmic caspanyol i la excusa perfecta per seguir lluint el dubtós títol de "Spain is different".

En un possible marc de recuperació econòmica, ni tan sols un descens de l'agitació política i social permetrien al PP o al PSOE tenir governs sòlids i prou estables. Són opcions "cremades" que, encara que poguessin arribar a governar ho farien amb majories exigües i insuficients, ja ho hem vist.

Per aquest motiu, l'existència de partits comodí que serveixin per donar joc a un sistema polític una mica envellit, però molt menys caduc del que alguns afirmen, "regenerar" l'esperit de pactes i consensos (per molt que avui ho neguin els qui van d'alternatius i antipactes), un cop rebutjades com negatives les majories absolutes i el bipartidisme, seria de gran utilitat al sistema centralista.

Per molt que es digui que obrir el ventall parlamentari és desestabilitzador per a la formació de majories suficients, més desestabilitzador és que aquestes es conformin sobre governs de coalició a partir de partits molt desgastats.

Ciudadanos, per la força que dóna tenir un partit nascut a Catalunya i espanyolista fins a la mèdula, i Podemos, "el partit de la tele", el substitut de "los payasos de la idem" dels anys 70, complirien aquest paper de flancs "complementaris" dels dos partits històrics, PP i PSOE, per molt que el partit dels cercles i el seu inexplicable nou amic, aquell a qui l'hi agrada mostrar-se nu, ho neguin, mentre es dediquen somriures complaents i aplaudiments entusiasmats als platós mesetaris.

S'ha tancat de tal manera el camí de possibles aliances que, si el cueta no guanya les eleccions amb majoria suficient, i no les guanyarà, passarà, més d'hora que tard, a necessitar d'altres, sempre que el nostre projecte independentista fracasi, que ho hi hagi res que desestabilitzi el status quo escanyol i que hi hagi un període de certa recuperació econòmica que l'obligui encara més, a jugar al possibilisme i al pragmatisme, ja hipermoderat, més enllà de la seva farsa cridanera.

Si qualsevol d'aquestes tres premisses fallessin, la reacció de la formació del de Vallecas seria impossible de predir. El seu "camaleonisme" és tal que es fa impossible endevinar a quin sol s'acostaria (per allò de *arrimarse al sol que más calienta*).

En aquest escenari de reestabilització política i econòmica, Podemos participaria de les mels del poder polític a canvi d'actuar com a tallafocs de diferents factors potencials de conflicte (Catalunya, sense anar més lluny, on ja ha començat a llançar dards enverinats prometent un REFERÈNDUM NO VINCULANT que, un cop al "congreso de los imputados" i, cercant ser el vicepresident del govern, va dir a Sánchez que ho defensessin els partits catalans (PSC i En comú podem).

En el seu primer any de vida ja va jugar el seu paper respecte a la mobilització. L'estúpid fetitxisme de la il·lusió de "canvi" mitjançant el vot (terme que en 1982 va fer servir el PSOE i que ara fa servir Podemos sense cap pudor) ha substituït la protesta social.

Des de l'any 2014 s'ha experimentat un descens de les manifestacions d'un 80%. Per descomptat, hi ha més factors que expliquen aquesta fallida, però l'encantament d'amplis sectors de la societat per la via de la podemitis aguda ha jugat el seu paper, i, es clar, la pèrdua de força de la PAH, quan la seva promotora, #FrauColau, els ha deixat penjats abandonant la lluita al carrer, polititzant amb un autoritarisme sense

precedents, les normes d'aquesta organització i fent coalició amb el cueta, encara que per això hagi tingut que renegar, inclús, dels seus teòrics principis catalanistes.

Només un petit reducte d'el "Sacrosanto Reino de España", no deixa de bellugar-se, de manifestar-se, de somniure i de tocar les pilotes I, davant això, el líder de la cua de cavall i la seva comPAHnya Colau han hagut de canviar radicalment de discurs, oblidar el seu suport a la llibertat dels pobles (ai, Sahara, que lluny has quedat), menysprear al seu partit d'esquerres més autèntic, deixar de cantar L'Estaca per repetir uns irònics "tic, tac" i "run, run" i gairebé posar-se la camisa blava i la boina vermella per deixar ben patent que el més important és la unitat d'escanya (els manca dir "davant l'opressor")....

Davant la reforma del Codi Penal i de la Llei Orgànica de Protecció de la Seguretat Ciutadana poc, molt poc hem vist protestar a Podemos, excepte algun tuit perdut. Assegura la calma que tant bé li va per la seva estratègia de substitució de la lluita al carrer per la idolatria del vot. Estic convençuda de que els silencis pablistes són tan eloqüents o més que les seves paraules.

Què dir de l'actitud de Podemos davant la forma de Prefectura d'Estat?

Van començar dient allò que Podemos no decidiria la seva posició davant la dualitat Monarquia / República sinó que es posaria darrere del "poble", fórmula indecentment cínica de no adoptar postura. Van boicotejar les mobilitzacions republicanes després de l'abdicació del "campechano" i es van negar a sumar-se a cap front republicà. Potser aportí alguna pista que Henar Ortiz, tieta de la Letizia, o el seu exmarit Alonso Guerrero, ambdós avui militen a Podemos; potser això explica l'interès de Pablo Iglesias per explicar a entrevista de Jordi Évole que "la reina Letizia té interès a conèixer-me".

Veurem com en passar els mesos, el procés constituent del què parlen el partit del cercles i els seus afins es transforma, de dinàmica politicosocial, en ús explicatiu del procés intern de construcció pablista per, finalment, perdre's "com llàgrimes en la pluja". De revolucionari de república bananera, de calc d'en Che Guevara, a cortesà o bufó de la cort. I tot això en un any!!!!

Quan Catalunya esdevingui independent, si la recuperació econòmica d'escanya fos un miratge tipus el dels brots verds de Zapatero: amb un altra collita de diversos "pelotazos" empresarials en obra pública, una certa recuperació de la construcció i molt temporal de l'activitat bancària a través de la reactivació del producte hipotecari, i que, finalment, l'economia acabés de caure a plom, Podemos podria complir un paper diferent però molt més lesiu per a la classe treballadora: El d'esdevenir un element no ja de desmobilització per passivitat i per substitució de la protesta al carrer pel fetitxisme del vot, sinó d'obstacle a unes lluites que vindrien, de nou, com ha succeït en els darrers anys, del món laboral, ja sigui dels sectors públics o de les empreses privades. Això es duria a terme mitjançant tàctiques de dissuasió i fre de les lluites; això en el millor dels casos.

Precisament per tenir a aquest sector controlat, neix un "sindicat" al que els pablistes anomenen "Som sindicalistes", aparentment aliè a Podemos però creat per membres d'aquest partit, per la qual cosa actuarà com la seva corretja de transmissió. Un sindicat verticalista, que integra treballadors i empresaris, més pactista en el seu model sindical que els pactistes reformistes de CC00 i UGT, partidari del model alemany de corresponsabilitat sindical i rebutjat no només pel sindicalisme pactista sinó pel alternatiu.

Un sindicalisme, en definitiva, que també deixarà desatesos als treballadors precaris i de les PIMES, atès que els seus

objectius es situen en els grans centres de l'administració i dels serveis (ensenyament, sanitat, ...) on el seu poder sindical pot aconseguir interessants beneficis personals per a la neocasta sindical que substituís la vella elit de liberals.

No seran precisament un model de virtuts del que ha de ser un sindicalista al servei de la classe treballadora però, per no ser-ho, seran ben recompensats si les tensions socials s'aguditzen i el neosindicalisme cooperatiu i responsable podemita s'empra a fons en buscar solucions alternatives "al conflicte" i a la vaga.

De com és ja avui l'estil sindical de Podemos en donen bon compte Sergio Pascual, secretari d'Organització d'aquest partit i Auxiliadora Honorato, secretària d'Acció Institucional de la mateixa formació. Com a representants sindicals del SAT porten tres anys sense anar a les reunions de la junta de personal dels serveis centrals de la Junta d'Andalusia per aquest sindicat, perquè segons ells no serveix per a res, això malgrat que per a la realització de les seves tasques de representació dels treballadors disposen de 40 hores mensuals remunerades, a les que no renuncien.

És a dir, traeixen la representació dels treballadors que els van triar i deixen sense representació al SAT en aquesta junta, que només disposa de dos representants, ells. No sembla el seu comportament molt més edificant que el d'altres sindicats que ells critiquen. Ans al contrari, sembla que han après bé la lliçó, de com no ha de ser el sindicalisme.

En el pitjor dels casos, dins d'aquest possible escenari d'agudització de la crisi, i després de la quimera d'una feble i breu recuperació econòmica (que només es podrà produir si Catalunya segueix a Espanya. És a dir, sent expoliada), i si Podemos fos cridat a governar (després de l'enfonsament del crèdit i el consentiment polític-social del PP i el PSOE), no pels votants sinó pels que diuen a aquests el que han de votar (els mitjans mesetaris i els seus creadors d'opinió) aquesta

organització podria actuar d'eficaç parapet contra la recuperació de la mobilització i una possible radicalització de la classe treballadora, segons fos aprofundint la crisi. I, evidentment, Catalunya seria la més perjudicada en tots els sentits. Ja ens podriem despedir de l'ensenyament i la sanitat pública. Això per començar...

Qüestions com el silenci de Podemos davant la Llei Mordassa, la seva passivitat davant la TTIP (autèntica violació del dret dels Estats a control de l'economia i dels drets i conquestes de la classe treballadora), per a la qual ja ha previst una taxa, el que és una manera tàcita d'admetre-la, o el seu acostament a la policia, amb cercles específics i amb inclusió d'aquests professionals en càrrecs en altres assemblees de tipus territorial, o les forces armades, que també tenen cercle en l'organització, orienten el possible paper de Podemos en un escenari no desitjat per la classe capitalista, per uns motius, ni pels independentistes per un altre.

La repressió contra la classe treballadora i la llibertat dels pobles per part d'una força política que hagi estat ajudada des de la irracionalitat de la "il·lusion", que no té res a veure amb la convicció racionalment assentada, que arriba com poder sense càrregues del passat i amb energies "fresques", podria ser una bona opció per a un centralisme que es pugui veure enfrontat a una elevació del cicle de la lluita de classes i les reivindicacions de les nacions colonitzades que no volen formar part d'aquets conglomerat sense raó de ser anomenat Caspanyistan.